

Հոռուք հաստատում է տեսիլքը — Թիվ վեց

Ադվենտիստական պատմության մարգարեական բանավեճերը. Ուրիա Սմիթի և Ջեյմս Ուայթի միջև Դանիել 11:36-ի վերաբերյալ հակամարտության ըմբռնումը

Jeff Pippenger
2024-08-14

Մենք անդրադառնում ենք մարգարեական վիճաբանության վեց ուղղություններին, որոնք տեղի են ունեցել ադվենտիզմի պատմության ընթացքում՝ 1798 թվականից մինչև մեր օրերը:

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը ներկայացնում է ճշմարտության և մոլորության միջև երկարատև հակամարտությունը: Այդ հակամարտությունը դեռ շարունակվում է: Այն, ինչ եղել է, պիտի կրկնվի: Հին վեճերը պիտի վերակենդանանան, և նոր տեսություններ շարունակաբար պիտի ծագեն: Բայց Աստծո ժողովուրդը, որ իր հավատքի և մարգարեության կատարման մեջ մասնակցություն է ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների հռչակմանը, գիտի, թե որտեղ է կանգնած: Նրանք ունեն մի փորձառություն, որն ավելի թանկագին է, քան մաքուր ոսկին: Նրանք պետք է կանգնեն վեմի պես հաստատ՝ իրենց վստահության սկզբնավորությունը մինչև վերջ անսասան պահելով»: Selected Messages, book 2, 109.

Նախորդ հոդվածում քննվեց հռոմեական իշխանության վերաբերյալ առաջին և վերջին վիճաբանությունը, իսկ այժմ մենք կանդրադառնանք այն վիճաբանությանը, որ տեղի ունեցավ Ուրիա Սմիթի և Ջեյմս Ուայթի միջև: Ուրիա Սմիթը երեսունվեցերորդ համարի մեջ ներմուծեց իր սեփական «մասնավոր մեկնությունը»:

«ՀԱՄԱՐ 36. Եվ թագավորը պիտի անի ըստ իր կամքի, և պիտի բարձրացնի իրեն ու պիտի մեծարի իրեն ամեն աստծուց վեր, և զարմանալի բաներ պիտի խոսի աստվածների Աստծու դեմ, և պիտի հաջողի, մինչև որ բարկությունը կատարվի. որովհետև այն, ինչ որոշված է, պիտի կատարվի:»

«Այստեղ ներկայացված թագավորը չի կարող նշանակել նույն իշխանությունը, որի մասին վերջինը հիշատակվեց, այսինքն՝ պապական իշխանությունը, որովհետև նկարագրական հատկանիշները չեն համապատասխանի, եթե կիրառվեն այդ իշխանության նկատմամբ»: Ուրայա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 292.

Սմիթը ընդունում էր, որ նախորդ համարի գործությունը «պապական Հոռոմ» էր, սակայն պնդում է, թե երեսունվեցերորդ համարի բնութագրերը մարգարեական բնութագրեր չեն, որոնք նույնականացնում են պապական Հոռոմը: Այդ պնդումը կեղծ է: Պետք է հիշել, որ 1863 թվականի ապստամբության ժամանակ Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները մի կողմ դրվեցին, և հետևաբար մերժվեց Ամբակումի երկու տախտակների յոթ ժամանակների ներկայացուցչությունը: Թե՛ 1843 թվականի, թե՛ 1850

թվականի գծապատկերները յոթ ժամանակները պատկերում են գծապատկերների ուղիղ կենտրոնում, և երկու պատկերումներն էլ խաչը դնում են յոթ ժամանակների գծի կենտրոնում: Երբ 1856 թվականին եկավ յոթ ժամանակների նոր լույսը և այնուհետև մերժվեց, դա նշանակեց Ամբակումի երկու տախտակների, ինչպես նաև Մարգարեության Հոգու հեղինակության մերժում, որը այնքան հստակորեն նույնականացնում է, որ երկու գծապատկերներն էլ առաջնորդված էին Աստծո կողմից:

Ըստ Քույր Ուայթի՝ սատանայի վերջին խաբեությունն այն է, որ Աստծո Հոգու վկայությունը անգործ դարձնի, իսկ այստեղ առաջին խաբեությունը նույնպես այն էր, որ Աստծո Հոգու վկայությունը անգործ դարձնի, և դա միաժամանակ ներկայացնում էր երկու գծապատկերների վրա եղած հիմնարար ճշմարտությունների, և առավելապես՝ յոթ ժամանակների, մերժումը:

1863 թվականի ապստամբության ժամանակ հենց Ուրիա Սմիթն էր, որ պատրաստեց 1863 թվականի կեղծված աղյուսակը, որով վերացվեց յոթ ժամանակների գիծը: Մինչև 1863 թվականը Ուրիա Սմիթը փակել էր իր աչքերը յոթ ժամանակների լույսի առաջ և անկարող էր տեսնելու, որ Դանիելը նույնականացնում է երկու «բարկություններ»: Այդ երկու բարկությունները ներկայացնում են յոթ ժամանակները՝ ուղղված Իսրայելի հյուսիսային թագավորության և Հուդայի հարավային թագավորության դեմ: Առաջինը՝ հյուսիսի տասը ցեղերի դեմ, սկսվեց մ.թ.ա. 723 թվականին և ավարտվեց 1798 թվականին, իսկ երկրորդը սկսվեց մ.թ.ա. 677 թվականին և ավարտվեց 1844 թվականին:

Գաբրիելը եկավ Դանիելի մոտ ութերորդ գլխում՝ բացատրելու *marah* տեսիլքը, և իր այդ ծառայության հետ կապված՝ նա տվեց 1844 թվականի մասին երկրորդ վկայությունը: Դանիելի ութերորդ գլխի երկու հազար երեք հարյուր տարիներն ավարտվեցին 1844 թվականին, սակայն նույն թվականին ավարտվեց նաև հյուսիսային և հարավային թագավորությունների դեմ ուղղված երկու բարկություններից վերջինը:

Եվ նա ասաց. «Ահա քեզ հայտնի պիտի դարձնեմ, թե ինչ պիտի լինի բարկության վերջին վախճանին, որովհետև նշանակված ժամանակին վախճանը պիտի գա»:
Դանիել 8:19:

Վերջին վախճանը ենթադրում է առաջին վախճան: Երկու բարկություններից վերջինը, որը պարզապես «յոթ ժամանակների» մեկ այլ արտահայտությունն է, ավարտվեց 1844 թվականին, իսկ առաջին բարկությունն ավարտվեց 1798 թվականին: Այն համարը, որը, ըստ Սմիթի, չէր պարունակում պապական իշխանության վերաբերյալ որևէ որոշակի նշում, մատնանշում էր այն տարին, երբ պապականությունը պիտի ստանար իր մահացու վերքը:

Եվ թագավորը կվարվի իր կամքի համաձայն. և նա կբարձրացնի իրեն և կմեծարի իրեն ամեն աստծուց վեր, և աստվածների Աստծու դեմ զարմանալի բաներ կխոսի, և կհաջողի, մինչև որ բարկությունն ավարտվի, որովհետև որոշվածը պիտի կատարվի: Դանիել 11:36.

«Թագավորը» երեսունվեցերորդ համարում «կհաջողի, մինչև որ բարկությունը կատարվի»: Ուշադրություն դարձրեք, թե ինչ է գրում Միթը Դանիելի ութերորդ գլխի քսաներեքերորդ և քսանչորսերորդ համարների մասին նույն գրքում, որտեղ նա պնդում է, թե պապական իշխանությունը չի տիրապետում այն ճշգրիտ հատկանիշներին, որպեսզի կատարի երեսունվեցերորդ համարը:

«ՀԱՄԱՐ 23. Եվ նրանց թագավորության վերջին ժամանակում, երբ հանցավորները հասնեն իրենց լիությանը, պիտի ելնի մի թագավոր՝ խիստ դեմքով և մութ խոսքեր հասկանալով: 24. Եվ նրա գործությունը պիտի հզոր լինի, բայց ոչ իր իսկ գործությամբ. և նա զարմանալի կերպով պիտի կործանի, և պիտի հաջողի, և գործի, և պիտի կործանի հզորներին և սուրբ ժողովրդին: 25. Եվ իր խորագիտությամբ ևս պիտի պատճառի, որ նենգությունը բարգավաճի իր ձեռքում. և իր սրտում պիտի մեծացնի իրեն, և խաղաղությամբ շատերին պիտի կործանի. պիտի ելնի նաև իշխանների Իշխանի դեմ, բայց պիտի կոտորվի առանց ձեռքի:

«Այս գործությունը հաջորդում է այժի թագավորության չորս բաժանումներին նրանց թագավորության վերջին ժամանակում, այսինքն՝ նրանց ընթացքի ավարտին մոտ: Այն, իհարկե, նույնն է, ինչ 9-րդ և հաջորդ համարների փոքր եղջյուրը: Կիրառեցեք դա Հռոմի վրա, ինչպես ներկայացված է 9-րդ համարի վերաբերյալ դիտողություններում, և ամեն բան ներդաշնակ ու պարզ է»:

«Խիստ կերպարանքով մի թագավոր»: Մովսեսը, կանխագուշակելով այն պատիժը, որ նույն այս իշխանությունից պիտի գար հրեաների վրա, այն կոչում է «խիստ կերպարանքով մի ազգ»: ԲՕր. 28:49, 50: Ոչ մի ժողովուրդ պատերազմական շարքով ավելի ահեղ տեսք չէր ունենում, քան հռոմեացիները: «Մութ խոսքեր հասկացող»: Մովսեսը, հենց նոր հիշատակված գրության մեջ, ասում է. «որի լեզուն դու չես հասկանա»: Սա չէր կարող ասվել բաբելոնացիների, պարսիկների կամ հույների մասին՝ հրեաների նկատմամբ, որովհետև քաղղեբեռնն ու հունարենը ավելի կամ պակաս չափով գործածվում էին Պաղեստինում: Սակայն լատիներենի դեպքում այդպես չէր»:

«Երբ օրինազանցները լրանան իրենց չափով»: Ամենայն ընթացքում տեսադաշտում է պահվում Աստծո ժողովրդի և նրանց կեղեքիչների միջև եղած կապը: Իր ժողովրդի հանցանքների պատճառով էր, որ նրանք վաճառվեցին գերության: Եվ նրանց մեղքի մեջ շարունակվելը բերեց առավել խիստ պատիժ: Որպես ազգ՝ հրեաները երբեք բարոյապես այնքան ապականված չէին, որքան այն ժամանակ, երբ անցան հռոմեացիների իշխանության ներքո:

«Հզոր, բայց ոչ իր գործությամբ»: Հռոմեացիների հաջողությունը մեծապես պարտական էր իրենց դաշնակիցների օգնությանը և իրենց թշնամիների միջև եղած պառակտումներին, որոնցից նրանք միշտ պատրաստ էին օգտվելու: Պապական Հռոմը նույնպես հզոր էր այն աշխարհիկ իշխանությունների միջոցով, որոնց վրա նա իրականացնում էր հոգևոր վերահսկողություն:

«Նա զարմանալի կերպով պիտի կործանի»: Տերը Եզեկիել մարգարեի միջոցով հրեաներին ասաց, որ նրանց պիտի մատնի «կործանելու հմուտ» մարդկանց ձեռքը.

և Հռոմեական բանակի կողմից Երուսաղեմի կործանման ժամանակ մեկ միլիոն հարյուր հազար հրեաների կոտորածը մարգարեի խոսքերի ահավոր հաստատումն էր: Իսկ Հռոմը իր երկրորդ, այսինքն՝ պապական, փուլում պատասխանատու էր հիսուն միլիոն նահատակների մահվան համար:

«Եվ իր քաղաքականությամբ էլ խաբեությունը պիտի ծաղկեցնի իր ձեռքում»: Հռոմը բոլոր մյուս իշխանություններից առավել առանձնացել է խորամանկության քաղաքականությամբ, որի միջոցով ազգերին ենթարկեցրեց իր իշխանությանը: Սա ճիշտ է թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմի վերաբերյալ: Եվ այսպես՝ խաղաղությամբ նա շատերին կործանեց:

«Եվ վերջապես՝ Հռոմը, իր կառավարիչներից մեկի անձով, ելավ իշխանների Իշխանի դեմ՝ մահվան դատավճիռ արձակելով Հիսուս Քրիստոսի դեմ: «Բայց նա պիտի կոտրվի ոչ ձեռքով», մի արտահայտություն, որը նույնացնում է այս գործության կործանումը 2-րդ գլխի արձանի զարկվելուն»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 202–204:

Սմիթը տվյալ հատվածում երկու անգամ նշում է, որ հեթանոսական և պապական Հռոմի մարգարեական բնութագրերը փոխադարձաբար փոխարինելի են, որովհետև դրանք պարզապես Հռոմի երկու փուլերում դրսևորված նույն իրականության արտահայտություններն են, ինչպես Դանիելի երկրորդ գլխում երկաթի և կավի խառնուրդը, որը Քույր Ուսյթը բնորոշում է որպես եկեղեցականության և պետականության խորհրդանիշներ: Երբ Դանիելը, այն համարներում, որոնց Սմիթն անդրադառնում է, նույնականացնում է, որ Հռոմը «պիտի հաջողի և գործի», և որ Հռոմը «խորամանկությունը պիտի հաջողեցնի իր ձեռքով», Սմիթը պնդում է, որ երեսունվեցերորդ համարում այն «թագավորը», որ «պիտի հաջողի, մինչև որ բարկությունն ավարտվի», նույնացնում է թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմի մարգարեական բնութագիրը: Այնուհետև նա պնդում է, որ երեսունվեցերորդ համարում Հռոմի ոչ մի բնութագիր չի վերաբերում պապական իշխանությանը:

Մենք դիմել ենք Սմիթին՝ հաստատելու այն նույնականացումը, թե Հռոմն է տեսիլքը հաստատող ավագակները, և տասնչորսերորդ համարում ներկայացված մարգարեական չորս բնութագրություններից մեկը այն է, որ Հռոմը բարձրացնում է իրեն:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագակները պիտի բարձրացնեն իրենց՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14:

Սմիթը պնդում է, թե երեսունվեցերորդ խոսքում թագավորի բնութագրերը չեն համապատասխանում պապական իշխանությանը, թեև ավելի վաղ նա պաշտպանում էր այն միտքը, որ հենց Հռոմն է տասնչորսերորդ խոսքում իրեն բարձրացնում: Սակայն երեսունվեցերորդ խոսքում թագավորը «իրեն պիտի բարձրացնի»: Այդ նույն թագավորը երեսունվեցերորդ խոսքում «զարմանալի բաներ պիտի խոսի աստվածների Աստծու դեմ»: Դանիելում պապական իշխանությունը «մեծ խոսքեր պիտի խոսի Բարձրյալի

դեմ», իսկ Հայտնության գրքում պապական իշխանությունը հայհոյում է Բարձրյալին:

Եվ նրան տրվեց բերան՝ մեծամեծ բաներ և հայհոյություններ խոսելու. և նրան իշխանություն տրվեց շարունակելու քառասուններկու ամիս: Եվ նա բացեց իր բերանը հայհոյությամբ ընդդեմ Աստծո՝ հայհոյելու Նրա անունը, Նրա խորանը և նրանց, որ բնակվում են երկնքում: Հայտնություն 13:5, 6.

Պապական իշխանության վերաբերյալ յուրաքանչյուր մարգարեական բնութագրում նույնացվում է երեսունվեցերորդ համարում:

Եվ թագավորը պիտի գործի ըստ իր կամքի, և պիտի բարձրացնի իրեն ու մեծարել տա իրեն ամեն աստծուց վեր, և աստվածների Աստծու դեմ պիտի խոսի զարմանալի բաներ, և պիտի հաջողի, մինչև որ բարկությունը կատարվի, որովհետև որոշվածը պիտի կատարվի: Դանիել 11:36:

Մարդկային մեկնաբանները շատ անգամներ անվստահելի են, սակայն ադվենտիստական բազմաթիվ մեկնաբաններ վկայում են ակնհայտ ճշմարտության մասին, որ դա երեսունվեցերորդ համարն էր, որը 2 Թեսաղոնիկեցիներից առաքյալ Պողոսը վերապատմում էր, երբ դիմում էր մեղքի մարդուն:

Թող ոչ ոք ձեզ չխաբի որևէ կերպով, որովհետև այն օրը չի գա, եթե նախ չգա հավատության օրը, և չհայտնվի մեղքի մարդը՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում է և իրեն բարձրացնում է ամեն ինչից վեր, որ կոչվում է Աստված կամ պաշտվում է, այնպես որ ինքն իբրև Աստված նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքը Աստված է: Բ Թեսաղոնիկեցիներ 2:2, 3:

Երեսունվեցերորդ համարը հայտարարում է, որ «նա պիտի բարձրացնի իրեն և մեծարե իրեն ամեն աստծուց վեր», իսկ Պողոսն ասում է. «այն մեղքի մարդը հայտնվի, կորստյան որդին, որ հակառակվում է և իրեն բարձրացնում է այն ամենից վեր, որ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում է»: Ակնհայտ է, որ Սմիթը մարգարեական ոչ մի իշխանություն չունեի պնդելու, թե երեսունվեցերորդ համարի թագավորը տարբեր էր այն թագավորից, որի մասին խոսվում է երեսունվեցերորդ համարին նախորդող համարներում: Քերականորեն նա ոչ մի հիմք չունեի իր սխալ կիրառությունն անելու համար, և նրա պնդումը, թե այդպես է վարվել, որովհետև երեսունվեցերորդ համարը պապական իշխանության որևէ հատկանիշ չի պարունակում, Սուրբ Գրքի խեղաթյուրում էր՝ մասնավոր մեկնություն հաստատելու փորձով:

Եվ մենք ունենք մարգարեության առավել հաստատ խոսքը, որին դուք լավ եք անում՝ ուշադրություն դարձնելով, ինչպես մի ճրագի, որ փայլում է մութ տեղում, մինչև օրը բացվի, և արշալույսի աստղը ծագի ձեր սրտերում. Նախ այս իմանալով, որ Գրքի ոչ մի մարգարեություն որևէ անձնական մեկնաբանության առարկա չէ. որովհետև մարգարեությունը երբեք հին ժամանակներում մարդու կամքով չեկավ, այլ Աստծու սուրբ մարդիկ խոսեցին՝ Սուրբ Հոգուց մղված: Բ Պետրոս 1:19–21.

Լատիկեական ադվենտիզմի տարիների ընթացքում եղել են բազմաթիվ ադվենտիստ աստվածաբաններ, հովիվներ և հեղինակներ, որոնք անդրադարձել են այն հարցին, թե

իրենց կարծիքով Սմիթի կիրառությունը ճիշտ է, թե՛ սխալ: Ավստրալիացի մի հովիվ՝ Լուիս Ուերը, որը վաղուց մահացած է, իր ծառայության մեծ մասը նվիրեց Սմիթի կեղծ մարգարեական մոդելին հակադրվելուն: Նրա հակադդեցության պատճառը միայն այն չէր, որ Սմիթը, ի վերջո, քառասունհինգերորդ համարում իր վախճանին հասնող թագավորին նույնացրեց Թուրքիայի հետ, այլ նաև այն, որ Սմիթի հարթակը հանգեցրեց Արմազեդոնի սխալ կիրառության: 1980-ական թվականներին կամ մոտավորապես այդ շրջանում մի ադվենտիստ հեղինակ գրեց «Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?» վերնագրով մի գիրք: Հեղինակի անունը Դոնալդ Մանսել է, և գիրքը դեռևս հասանելի է:

Մանսելը հետամուտ է լինում Առաջին համաշխարհային պատերազմի և Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի նախորդող պատմությանը՝ ցույց տալով, որ երբ այդ երկու պատերազմների մոտենալը տեսանելի դարձավ, ադվենտիստ ավետարանիչները սկսեցին գործածել Սմիթի այն կեղծ կիրառությունը, ըստ որի Թուրքիան բռնադատվել է արշավում՝ որպես Արմազեդոնի և աշխարհի վերջի նշան: Նա եկեղեցու անդամության ցուցակների միջոցով ցույց է տալիս, որ պատերազմներից յուրաքանչյուրի մոտենալուն զուգընթաց բազմաթիվ հոգիներ բերվեցին Ադվենտիստ եկեղեցու անդամակցության մեջ՝ հիմնված ավետարանիչների մարգարեական շեշտադրման վրա, որը բխում էր Սմիթի՝ Արմազեդոնի վերաբերյալ թերի տեսությունից:

Երբ պատերազմներից որևէ մեկն ավարտվեց, և թերի կանխատեսումները չկատարվեցին, եկեղեցին ավելի շատ անդամներ կորցրեց, քան ձեռք էր բերել Սմիթի կողմից կառուցված մարգարեական մոդելից:

Սմիթի կողմից միլլերիտների հիմնարար պատգամի մերժման և Դանիելի գրքի երեսունվեցերորդից մինչև քառասունհինգերորդ համարների վերաբերյալ իր անձնական մեկնաբանությունը առաջ տանելու պատրաստակամության հետևանքով, Սմիթի տրամաբանությունը ծնեց ընթացիկ իրադարձությունների վրա հիմնված մարգարեական մի մոդել:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին համարում իր վախճանին հասնող թագավորի վերաբերյալ Սմիթի և Ջեյմս Ուայթի միջև եղած բանավեճում Ջեյմս Ուայթը ներկայացրեց մի տրամաբանություն, որը հակիրճ կերպով արտահայտում էր Սմիթի ավագային մարգարեական հիմքը: Ուայթը սովորեցնում էր, որ «մարգարեությունը ծնում է պատմություն, բայց պատմությունը չի ծնում մարգարեություն»:

Ադվենտիզմի ավետարանիչները, որոնք գործեցին երկու պատերազմներից առաջ, զարգացող պատմությունը գործածեցին՝ ներկայացնելու Սմիթի Արմազեդոնի թերի մարգարեական մոդելը, և նրանց աշխատանքը, որը պատերազմներին նախորդող շրջանում թվում էր այսքան օրինված, ի վերջո զուտ կորուստ առաջացրեց, երբ ցույց տրվեց, որ այդ մարգարեական մոդելը հիմնված էր մասնավոր մեկնության վրա:

Զգո՛ւյշ եղեք սուտ մարգարեներից, որոնք ձեզ մոտ գալիս են ոչխարների հագուստով, բայց ներսից հափշտակող գայլեր են: Նրանց իրենց պտուղներից պիտի

ճանաչեք: Մի՞թե մարդիկ փշերից խաղող են հավաքում կամ տատասկներից՝ թուզ: Նույնպես ամեն բարի ծառ բարի պտուղ է տալիս, իսկ ապականված ծառը՝ չար պտուղ: Բարի ծառը չի կարող չար պտուղ տալ, և ապականված ծառը չի կարող բարի պտուղ տալ: Ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի տալիս, կտրում են և կրակի մեջ գցում: Ուստի նրանց իրենց պտուղներից պիտի ճանաչեք: Մատթեոս 7:15–20:

Սմիթի պատրաստականությունը՝ երեսունվեցերորդ համարի թագավորի վերաբերյալ առաջ մղելու մասնավոր մարգարեական մոդել, իր պտուղը տվեց նաև վեցերորդ պատուհասի և Արմազեդոնի սխալ կիրառությունն ստեղծելով:

Եվ վեցերորդ հրեշտակն իր բաժակը թափեց մեծ Եփրատ գետի վրա, և նրա ջուրը ցամաքեց, որպեսզի արևելքի թագավորների ճանապարհը պատրաստվի: Եվ տեսա երեք անմաքուր ոգիներ՝ գորտերի նման, որոնք դուրս էին գալիս վիշապի բերանից, գազանի բերանից և սուտ մարգարեի բերանից: Որովհետև դրանք դևերի ոգիներ են, որ հրաշքներ են գործում և ելնում են երկրի թագավորների ու ամբողջ աշխարհի վրա՝ նրանց հավաքելու: Ամենակալ Աստծու այն մեծ օրվա պատերազմին: Ահա ես գալիս եմ ինչպես գող: Երանի նրան, ով արթուն է մնում և պահում է իր զգեստները, որպեսզի մերկ չքայլի, և չտեսնեն նրա ամոթը: Եվ նա նրանց հավաքեց մի տեղ, որ երբայերեն կոչվում է Արմազեդոն: Հայտնություն 16:12–16.

Ինչպես մենք նախկինում նշել ենք, վեցերորդ պատուհասը գալիս է մարդկային փորձաշրջանի ավարտից հետո, ուստի «պահիր քո հանդերձները» պարունակող նախազգուշացումը պետք է վերաբերի մի փորձության խնդրի, որը տեղի է ունենում նախքան Միքայելի վեր կենալը, մարդկային փորձաշրջանի փակվելը և առաջին պատուհասի սկսվելը: Վեցերորդ պատուհասը նույնացնում է վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի գործունեությունները, որոնք եռակի միությունն են, որ միավորվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ եռակի միությունը Նոր ժամանակների Հռոմն է, և այն խորհրդանիշը, որ նույնացնում և հաստատում է Նոր ժամանակների Հռոմի այդ եռակի միությունը, «քո ժողովրդի ավազակներն» են, որոնք «Բարձրացնում են իրենց՝ տեսիլքը հաստատելու համար» և «կործանվում են»:

Վեցերորդ պատուհասի նախազգուշացումը, երբ հասկացվում է, հոգուն հնարավորություն է տալիս պահպանելու իր հանդերձները, սակայն եթե այն մերժվում է, հոգին մնում է մերկ, ինչը Լաոդիկեացու հինգ հատկանիշներից մեկն է: Այդ նախազգուշացումը հաստատող խորհրդանիշը քո ժողովրդի ավազակներն են, որոնք բարձրացնում են իրենց և, ի վերջո, ընկնում: Սողոմոնն ասաց, որ եթե Աստծո ժողովուրդը չունենա այդ տեսիլքը, նա կկորչի:

Որտեղ տեսիլք չկա, այնտեղ ժողովուրդը կորչում է. բայց ով պահում է օրենքը, նա երանելի է: Առակաց 29:18.

Երբայերեն «perish» բառը նշանակում է «մերկացնել», և Հովհաննեսը գրեց. «Երանի՛ նրան, ով արթուն է մնում և պահում է իր հանդերձները, որպեսզի մերկ չքայլի, և նրանք չտեսնեն նրա ամոթը»: Սմիթը սխալվում էր Հյուսիսի Թագավորի վերաբերյալ, և այդ կեղծ մարգարեական հիմքը նրան հնարավորություն տվեց զարգացնելու մի

մարգարեական կիրառություն, որը, եթե ընդունվի, առաջ է բերում մերկություն, որն էլ Լաոդիկեցիների խորհրդանիշն է, որոնց Տիրոջ բերանից դուրս են թքում:

Սմիթը ոչ մի դժվարություն չունի Հյուսիսի Թագավորի վերաբերյալ իր նոր կեղծ նույնականացումը պաշտպանելու մարգարեուհու ամուսնու՝ Ջեյմս Ուայթի դեմ: Ադվենտիստ պատմաբանները, ինչպես նաև Քույր Ուայթը, անդրադառնում են նրանց հայտնի տարաձայնությանը: Էլեն Ուայթը հանդիմանեց թե՛ իր ամուսնուն, թե՛ Սմիթին այն բանի համար, որ նրանք Դանիել տասնմեկում հյուսիսի թագավորով ներկայացված անձի վերաբերյալ իրենց կարծիքների տարբերությունը թույլ էին տվել հրապարակային դառնալ: 1844 թվականի Մեծ Հիսաթափությունից հետո առաջին իսկ ադվենտիստական հրապարակման մեջ Ջեյմս Ուայթը գրեց.

«Որ Հիսուսը վեր կացավ, փակեց դուռը և եկավ Հինավուրցի մոտ՝ Իր թագավորությունը ստանալու համար, 1844 թվականի 7-րդ ամսում, ես լիովին հավատում եմ: Տե՛ս Դուկաս 13:25, Մատթեոս 25:10, Դանիել 7:13,14: Բայց Միքայելի կանգնելը՝ Դանիել 12:1-ում, երևում է, թե մեկ այլ իրադարձություն է՝ մեկ այլ նպատակի համար: Նրա վեր կենալը 1844-ին եղավ՝ դուռը փակելու և Իր Հոր մոտ գալու համար, որպեսզի ստանա Իր թագավորությունը և իշխանությունը՝ թագավորելու. Բայց Միքայելի կանգնելը նշանակում է ի հայտ բերել Իր թագավորական գործությունը, որն արդեն ունի, ամբարիշտների կործանման և Իր ժողովրդի ազատագրման մեջ: Միքայելը պետք է կանգնի այն ժամանակ, երբ 11-րդ գլխի վերջին իշխանությունը հասնի իր վախճանին, և նրան օգնող չլինի: Այս իշխանությունը վերջինն է, որ կոխկրտում է Աստծո ճշմարիտ եկեղեցին. և քանի որ ճշմարիտ եկեղեցին դեռևս կոխկրտվում և դուրս է նետվում ամբողջ քրիստոնեության կողմից, հետևում է, որ վերջին հարստահարիչ իշխանությունը դեռ «չի հասել իր վախճանին», և Միքայելը չի կանգնել: Այս վերջին իշխանությունը, որ կոխկրտում է սրբերին, ներկայացված է Հայտնություն 13:11-18-ում: Նրա թիվը 666 է»: Ջեյմս Ուայթ, A Word to the Little Flock, 8.

Երբ Սմիթը ներկայացրեց իր այսպես կոչված «նոր լույսը» «Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխում վերջին գործության» թեմայի վերաբերյալ, Ջեյմս Ուայթը Սմիթի այդ կիրառությունը տեսավ ոչ թե որպես նոր լույս, այլ որպես հարձակում հիմքերի վրա: Դանիել 11-ում Հռոմը որպես հյուսիսի թագավոր թեմայով Ուրայա Սմիթի և Ջեյմս Ուայթի միջև տեղի ունեցած հակասությունը կրում է որոշակի առանձնահատկություններ, որոնք մենք, որպես մարգարեության ուսումնասերներ, պետք է համադրենք ադվենտիստական պատմության մյուս հակասությունների հետ, որոնք վերաբերում են Հռոմի խորհրդանիշին:

Այդ հատկանիշներից մեկը մասնավոր մեկնաբանության ներմուծումն է: Մեկ այլ հատկանիշ այն է, որ մասնավոր մեկնաբանության կիրառումը պահանջում է պարզ քերականության աղավաղում, որովհետև Սմիթը ոչ միայն անտեսեց, որ երեսունվեցերորդ համարում յուրաքանչյուր մարգարեական հատկանիշ ուղղված է Հռոմին, այլև անտեսեց, որ քերականական կառուցվածքը պահանջում է, որ երեսունվեցերորդ համարի թագավորը պետք է լինի նույն թագավորը, ինչ

ներկայացված է նախորդ հատվածում:

Մեկ այլ հատկանիշ այն է, որ մասնավոր մեկնաբանությունը հիմնարար ճշմարտությունների մերժում էր: Մեկ այլ հատկանիշ այն է, որ այն ներկայացնում է Մարգարեության Հոգու հեղինակության մերժում: Մեկ այլ առանձնահատկություն այն է, որ Հռոմի վերաբերյալ առաջին թերի գաղափարը կհանգեցնի մի մարգարեական մոդելի, որը մարդուն թույլ չի տա պահել իր հանդերձները, մինչ նրանք մոտենում են մարդկային փորձաշրջանի ավարտին: Մեկ այլ հատկանիշ էր իր մասնավոր մեկնաբանությունը հրապարակավ առաջ տանելու պատրաստակամությունը: Մեկ այլ հատկանիշ այն է, որ մասնավոր մեկնաբանությունն անփոփոխ կերպով նույնացվում է որպես նոր լույս: Այս բոլոր հատկանիշները ներկայացված են «քո ժողովրդի ավագանիները» վերաբերյալ ընթացիկ քննարկման մեջ:

Երբ Հռոմի վերջին հակասությունը, որը նախանշված էր Հռոմի առաջին հակասությամբ ճանաչելով «քո ժողովրդի ավագանիներին», համադրվում է Ուրիա Սմիթի և Ջեյմս Ուայթի հակասության մարգարեական գծի հետ, մենք կտեսնենք, որ մի դասակարգ իր մարգարեական մոդելը կկառուցի մասնավոր մեկնաբանության վրա, որը մերժում է հիմնարար ճշմարտությունը:

Հիմնարար ճշմարտությունների մերժումն ինքնաբերաբար նշանակում է Մարգարեության Հոգու հեղինակության մերժում, որը այդ հիմնարար ճշմարտություններն այնքան հիմնավոր կերպով պաշտպանում է: Այդ խումբը նաև պատրաստ կլինի իրենց տեսակետը հրապարակայնորեն ներկայացնելու՝ առանց հաշվի առնելու որևէ մտահոգություն, որ կարող է բարձրացվել այն ազդեցության վերաբերյալ, որ այդ ուսմունքը կարող է ունենալ Աստծո ժողովրդի վրա ամբողջ աշխարհում:

1844 թվականից անմիջապես հետո, ադվենտիզմի առաջին սերնդում, Հռոմի վերաբերյալ մեկ այլ հակասություն ներմուծվեց: Այդ հակասությունը շարունակեց բորբոքվել, մինչև որ կեղծ տեսակետն ընդունվեց ադվենտիզմի երրորդ սերնդում: Մենք «ամենօրյա»-ի հակասությունը կքննարկենք որպես չորրորդը այն վեց գծերից, որոնք այժմ դիտարկում ենք «գիծ առ գիծ» մոդելում:

Սակայն նախքան մենք անդրադառնանք Հռոմի հակամարտությունների չորրորդ գծին, պետք է հիշել, որ նախորդ հոդվածում, երբ քննում էինք Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը, մենք նշել էինք. «Տասներորդ համարը նույնպես անմիջականորեն կապում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» թաքնված պատմության հետ, սակայն ճշմարտության այդ գիծը դուրս է այն բանից, ինչ մենք այստեղ ներկայացնում ենք»:

Ուրիա Սմիթը 1863 թվականին յոթ ժամանակների մերժման գլխավոր առաջնորդն էր: Նա մերժել էր այդ հարցի վերաբերյալ գիտելիքի աճը, որը ներկայացվել էր այդ թեմայով հոդվածներում, գրված Հայրամ Էդսոնի կողմից և հրապարակված Review-ում 1856 թվականին: Այն հետևանքները, որ Սմիթը կապված էր մի շարժման հետ, որը ներկայացրել էր յոթ ժամանակները, բայց որը դրանից հետո մերժեց գիտելիքի աճը

հենց այդ նույն հարցի վերաբերյալ, նույնպես դուրս են Մմիթի՝ հյուսիսի թագավորի թեմայի վերաբերյալ իր ՊՊԿ-նոր լույսի ներմուծման բնութագրերի թեմայից, սակայն երբ մենք ավարտենք Հռոմի վերաբերյալ ադվենտիստական հակասությունների գծի մեր ընդհանուր դիտարկումը, մենք կվերադառնանք թե՛ Դանիել 11-րդ գլխի տասներորդ համարի նշանակությանը, և թե՛ այն բանին, թե ինչ է ներկայացվում Մմիթի կողմից Լատդիկեայի պատգամի մերժմամբ, որը հասել էր 1856 թվականին՝ յոթ ժամանակների վերաբերյալ գիտելիքի աճի հետ միասին:

«Մեր հավատը առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների վերաբերյալ ճշմարիտ էր: Այն մեծ ուղենիշները, որոնցով մենք անցել ենք, անշարժ են: Թեև դժոխքի զորքերը կարող են փորձել դրանք պոկել իրենց հիմքից և հաղթանակել այն մտքով, թե իրենք հաջողել են, սակայն նրանք չեն հաջողում: Ճշմարտության այս պոկները հաստատուն կանգնած են ինչպես հավիտենական բլուրները՝ անշարժ մնալով մարդկանց բոլոր ջանքերի և Սատանայի ու նրա զորքի ջանքերի միավորմամբ հանդերձ: Մենք կարող ենք շատ բան սովորել և պետք է մշտապես քննել Գրքերը, որպեսզի տեսնենք՝ արդյոք այս բաներն այդպես են»: Ավետարանչություն, 223:

«Ճշմարտության մեծ ուղենիշները, որոնք մեզ ցույց են տալիս մեր դիրքը մարգարեական պատմության մեջ, պետք է զգուշությամբ պահպանվեն, որպեսզի չքանդվեն և չփոխարինվեն այնպիսի տեսություններով, որոնք իսկական լույսի փոխարեն շփոթություն կբերեն»: Selected Messages, book 2, 101, 102.

«Այս ժամանակ շատ ջանքեր պիտի գործադրվեն՝ սասանելու մեր հավատը սրբաբանի հարցում. բայց մենք չպետք է տատանվենք: Մեր հավատքի հիմքերից անգամ մի ցցիկ չպետք է շարժվի: Ճշմարտությունը դեռևս ճշմարտություն է: Նրանք, ովքեր դառնում են անորոշ, պիտի սահեն դեպի մոլորական տեսություններ և, ի վերջո, պիտի գտնեն իրենց անհավատ՝ այն անցյալ վկայությունների նկատմամբ, որ ունեցել ենք այն բանի մասին, թե ինչն է ճշմարտություն: Հին սահմանաքարերը պետք է պահպանվեն, որպեսզի մենք չկորցնենք մեր կողմնորոշումը»: Manuscript Releases, volume 1, 55